

Arrest

nr. 88 047 van 24 september 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 10 juli 2012 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 14 juni 2012 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 augustus 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat R. WOUTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 4 december 2008 een asielaanvraag in bij de bevoegde autoriteiten.

Uit het EURODAC-verslag van 23 december 2008 bleek dat zij op 3 november 2008 in Hongarije reeds een asielaanvraag had ingediend. Een overnameverzoek werd gericht aan de Hongaarse autoriteiten, die op 13 januari 2009 de overname van de verzoekende partij aanvaardden.

Op 23 januari 2009 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad), die bij arrest nr. 28 064 van 28 mei 2009 het beroep verwierp.

Op 17 november 2009 diende de verzoekende partij opnieuw een asielaanvraag in.

Op 8 september 2011 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep in bij de Raad, die bij arrest van 17 november 2011 de afstand van het geding vaststelde.

Op 15 oktober 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 21 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de voormelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Op 29 november 2011 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13quinquies).

Op 1 december 2011 diende de verzoekende partij een nieuwe aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

Op 5 december 2011 diende de verzoekende partij een aanvraag in om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

Op 10 januari 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij de tweede aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard.

Op 12 juni 2012 diende de verzoekende partij andermaal een asielaanvraag in en werd zij gehoord omtrent de aan de asielaanvraag ten grondslag liggende motieven.

Op 14 juni 2012 nam de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

Voor een goede rechtsbedeling worden het eerste en het tweede middel samen behandeld.

In het eerste middel en het tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van de beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder de motiveringsplicht.

Ter adstruering van deze middelen, zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“De door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken genomen beslissing is volledig op onjuiste motieven gesteund is, bij gebreke aan een duidelijk onderzoek naar de ware toedracht van de zaak en is onjuist en onvoldoende gemotiveerd door middel van niet-bewezen veronderstellingen.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken meent ten onrechte uit de feitelijke situatie te kunnen afleiden dat verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou dienen te hebben en heeft ten onrechte de derde asielaanvraag geweigerd om in overweging te nemen. Dat aldus voldoende bewezen is dat verzoekster aan systematische vervolging en bedreigingen in de zin van de conventie van Genève is blootgesteld nu zij meermaals werd bedreigd door Albanezen en de plaatselijke autoriteiten onvoldoende bescherming kunnen bieden

Verzoekster heeft wel degelijk bijkomende bewijzen bij van haar problemen in haar land van herkomst. Verzoekster mocht nieuwe informatie ontvangen van familie dat zij nog steeds gezocht worden in Kosovo.

Uit deze verklaringen van de familie van verzoekster blijkt duidelijk dat zij niet veilig is en dat ze verzoekster en haar echtgenoot nog steeds zoeken.

Nu stellen dat de bijgebrachte documenten onvoldoende nieuwe elementen inhouden is niet correct. Uit de bijgebrachte documenten blijkt duidelijk dat de Albanezen nog steeds op zoek zijn naar verzoekster.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van onjuiste motiveringen en onvolledige gegevens en na een overdreven summier onderzoek naar de ware toedracht van de zaak, meent te mogen veronderstellen dat verzoekster het bewijs niet levert, te voldoen aan de voorwaarden voor de aanvraag van een nieuwe asielaanvraag.

Dat zulks een onjuiste gevolgtrekking is nu is komen vast te staan dat verzoekster wel degelijk vreest voor haar leven en tevens nieuwe dienstdoende bewijsstukken bijbrengt. Bij terugkeer is het leven van verzoekster dan ook ernstig in gevaar aangezien zij allereerst dien te vrezen voor de Albanezen die haar viseren omwille van haar afkomst en anderzijds de plaatselijke autoriteiten hiertegen geen bescherming kunnen bieden. Verzoekster valt minstens onder de subsidiaire bescherming.

Verzoekster is echter van oordeel dat de bijgebrachte elementen wel degelijk nieuwe elementen vormen zodat haar nieuwe asiel aanvraag in overweging dient genomen te worden. Verzoekster ziet zwaar af van de feiten die zij meegemaakt heeft en heeft er zelfs psychische problemen aan over gehouden.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken aldus de regels van behoorlijk bestuur en de bepalingen van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door onvoldoende grondig het dossier van verzoeker te onderzoeken.

Dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken op basis van het feit dat het geen nieuwe documenten zouden betreffen tot de vaststelling is gekomen dat er geen sprake zou zijn van een gegronde vrees voor vervolgingen in haar land van herkomst in hoofde van verzoekster, omdat het verhaal niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan enige nieuwe documenten.

Dat dit geen correcte gevolgtrekking is aangezien nu blijkt dat de neerlegde documenten niet eerder konden neergelegd worden en wel degelijk aantonen dat er in het land van verzoekster nog steeds problemen zijn en men op zoek is naar verzoekster en haar echtgenoot.

De asielaanvraag van verzoekster dient dan ook wel degelijk onderzocht te worden en heruit zal blijken dat verzoekster wel degelijk een gegronde vrees heeft voor haar leven.

Het verhaal van verzoekster is wel degelijk geloofwaardig en er dient gekeken te worden naar de nieuwe bijgebrachte stukken die het verhaal van verzoekster ondersteunen.

Tegenpartij gaat van een algemene situatie uit doch zonder enig onderzoek gedaan te hebben naar het specifiek geval van verzoekster en de werkelijke toedracht van de feiten en de plaatselijke situatie. Tegenpartij stelt dat de bijgebrachte stukken onvoldoende zijn om een tweede asielaanvraag te onderzoeken doch dit is een verkeerde gevolgtrekking die op niets gestaafd is.

Het is voor verzoekster onmogelijk om terug te keren naar haar land van herkomst en tegenpartij heeft dan ook onvoldoende onderzoek gevoerd naar de ware toedracht van de feiten en heeft louter verwezen naar het feit dat verzoekster geen of onvoldoende nieuwe elementen zou bijbrengen.

In tegenstelling tot hetgeen tegenpartij beweert, had verzoekster geen andere uitweg meer dan het land te ontvluchten om alzo haar leven veilig te stellen.

Aangezien verzoekster bijgevolg alle inspanningen heeft geleverd doch de enige uitweg voor haar was om te vluchten naar het buitenland zodat zij dan ook in België asiel heeft aangevraagd.

Dat tegenpartij dan ook zonder verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoekster en zeer lichtzinnig heeft gesteld dat de nieuwe asielaanvraag van verzoekster niet in overweging genomen dient te worden.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken stelt ten onrechte dat er geen nieuwe elementen naar voor werden gebracht.

Het is zeer logisch dat bij terugkeer naar haar land van herkomst verzoekster terug in gevaar zal zijn aangezien zij nog steeds gezocht wordt door de Albanezen. Dit blijkt duidelijk uit de nieuw bijgebrachte stukken.

Het is aan tegenpartij om te bewijzen dat verzoekster geen gegronde vrees zou hebben om vervolgd te worden bij haar terugkeer. Ook tegenpartij brengt een dergelijk bewijs niet bij dat verzoekster veilig kan terugkeren.

Het is tevens niet aan tegenpartij om reeds de inhoud van de stukken te onderzoeken. Het is het CGVS die ten gronde zal ingaan op de nieuwe bijgebrachte stukken en informatie door verzoekster. Tegenpartij gaat dan ook te werd in haar gevolgtrekking door te stellen dat verzoekster geen nieuw element aanbrengt.

*Dat aldus onvoldoende bewezen is door de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken dat verzoekster geen nieuwe elementen aangebracht heeft
 Dat dit niet getuigt van een behoorlijk bestuur. Het is minstens aangewezen een verder onderzoek door de Belgische autoriteiten te doen voeren.*

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken gaat bijgevolg duidelijk te ver in haar gevolgtrekking en verzuimt haar beweegredenen voldoende duidelijk te maken.

Dergelijke houding van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is strijdig met de beginselen van behoorlijk bestuur.

Dat dit middel zodanig ernstig is dat de vernietiging van de beslissing zich opdringt.

Er moet bovendien worden vastgesteld dat de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken haar beslissing motiveert zonder ook maar enig verder onderzoek te hebben ingesteld. De bestreden beslissing dd. 14.06.2012 werd slechts lichtzinnig en foutief gemotiveerd.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken vermoedt bepaalde feitelijkeheden, zonder deze op grondige wijze te onderzoeken.

Op grond van deze korte motivering komt de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken tot het besluit dat de asielaanvraag niet in overweging genomen kan worden omdat verzoekster onvoldoende nieuwe elementen bij zou brengen.

De Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken zonder enige concrete bewijzen of elementen simpelweg dat er getwijfeld kan worden aan de algemene geloofwaardigheid van verzoekster. Er is echter onvoldoende onderzoek hieromtrent verricht en deze gevolgtrekking kwam dan ook zeer lichtzinnig tot stand.

Tevens vermeld tegenpartij verkeerde data in haar motivering om de vorige asielaanvragen van verzoekster. Zo is er sprake dat er een tweede asielaanvraag werd ingediend op 04.12.2008. Dit is niet correct.

Verzoekster stelt zich de vraag of de beslissing wel werd nagelezen. Alleszins blijkt hieruit duidelijk dat de beslissing slechts zeer lichtzinnig tot stand is gekomen u tegenpartij zelf niet de moeite heeft gedaan de feitelijke voorgaande correct te onderzoeken. Dit getuigt niet van behoorlijk bestuur en de beslissing werd dan ook verkeerdelijk gemotiveerd.

De nieuwe bijgebrachte stukken ondersteunen het verhaal van verzoekster en houden wel degelijk nieuwe elementen in die op zijn minst dienen onderzocht te worden door het CGVS.

Verzoekster heeft alle documenten bijgebracht die haar verhaal konden ondersteunen.

Louter op basis van dit feit stellen dat het verhaal van verzoekster bedrieglijk is, is niet correct en getuigt niet van enige ernst.

Hieruit nu afleiden dat het volledige verhaal en haar vluchtmotieven bedrieglijk zouden zijn, gaat te ver.

De bestreden beslissing is bijgevolg niet alleen gemotiveerd op basis van onjuiste en niet bewezen gegevens, zij is bovendien ook onvoldoende gemotiveerd bij gebreke aan een duidelijk onderzoek van de ware toedracht van de zaak. De beslissing dd. 14.06.2012 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken is dan ook genomen met machtsoverschrijding.

Dit maakt dan ook een schending van de motiveringsplicht uit, strijdig met de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en de artikelen 52 en 62 van de Vreemdelingenwet.

Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor de beslissing moet opnemen. Deze motivering moet bestaan uit de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen. De motivering moet daarenboven afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De bestreden beslissing bevat geen uitdrukkelijke en voldoende motivering hetgeen een scheiding is van artikel 2 Wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Dat de bestreden beslissing niet de feitelijke en juridische overwegingen weergeeft waaraan zij ten grondslag ligt.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (RVST 04.03.1960, Brinkhuysen, nr. 7691. RVST, 30.09.1960, Janssens, nr. 8094, RVST 23.11.1965, Stad Oostende, nr 11.519.)

Krachtens de wet van 29.07.1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridische aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissing.

Uit de voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridische aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridische onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

Er wordt enkel geargumenteed dat de bijgebrachte stukken onvoldoende nieuwe elementen zouden inhouden voor een asielaanvraag te rechtvaardigen.

Er werd enkel verwezen naar eerdere beslissingen zonder ten gronde in te gaan op de nieuw bijgebrachte stukken die wel degelijke nieuwe elementen inhouden. De verwijzing naar de vorige beslissingen is dan ook nog verkeerdelijk gebeurd.

De bestreden beslissing werd dan ook zeer gebrekkig gemotiveerd aangezien er enkel wordt gesteld dat de bijgebrachte documenten van die aard zouden zijn dat zij de appreciatie van het CGVS niet zouden kunnen wijzigen. Dat het echter niet aan tegenpartij is om hierover reeds te oordelen doch wel aan het CGVS.

De bijgebrachte documenten bevatten wel degelijk informatie die nuttig kunnen zijn voor de asielaanvraag van verzoekster en verzoeker had deze documenten en informatie niet eerder ter beschikking zodat zij ze ook niet eerder heeft kunnen bijbrengen.

Dat verzoekster dienvolgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verzoekt de bestreden beslissing dd. 14.06. 2012 van de Federale Overheidsdienst Binnenlandse Zaken Algemene Directie Vreemdelingenzaken te vernietigen."

De in artikel 62 van de vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name naar artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet en naar het feit dat de verzoekende partij omtrent de eerste asielaanvraag de Dienst Vreemdelingenzaken op 23 januari 2009 een beslissing tot weigering van verblijf kreeg en omtrent de tweede asielaanvraag van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen 9 september 2011 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus kreeg, dat de verzoekende partij een beroep indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen tegen de beslissing van het Commissariaat-generaal en dat de Raad een afstand van het geding vaststelde in dit beroep; dat de verzoekende partij verklaarde dat zij via telefonisch contact met haar zus vernomen heeft dat de Albanezen hen nog steeds zouden zoeken, waarbij wordt opgemerkt dat deze bewering op geen enkele manier wordt gestaafd en dit dus bezwaarlijk als een nieuw element kan worden beschouwd; dat de verzoekende partij verder verklaart dat haar dochter Ulfeta na hun negatieve beslissing (zes à acht maanden geleden) bij haar vriend zou zijn gaan wonen en niet zou willen zeggen waar ze verblijft en haar nog maar af en toe zou bellen, waarbij wordt opgemerkt dat dergelijke elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming; dat de verzoekende partij ook verklaart dat ze stress, astma en rugpijn zou hebben en dat ze in Servië geopereerd zou zijn aan kanker (gynaecologisch), waarbij wordt opgemerkt dat het onderzoek van deze ingeroepen elementen echter het voorwerp uitmaakt van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken; dat de verzoekende partij tot slot verklaart dat ze schrik zou hebben van de Albanezen waarmee ze problemen gehad zou hebben en die hen zouden doden, waarbij wordt opgemerkt dat ze zich opnieuw baseert op haar initiële vluchtmotieven en verklaart dat deze nog steeds actueel zouden zijn, terwijl de eerste asielaanvraag van de betrokkene een negatieve beslissing kreeg van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen; dat de verwerende partij besluit dat de verzoekende partij bij haar huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin zij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48.4 van de wet van 15 december 1980.

Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het normdoel van de formele motiveringsplicht.

De verzoekende partij lijkt in haar middel aan te geven dat de motivering van de bestreden beslissing echter niet afdoende en draagkrachtig is.

Het afdoende karakter van de uitdrukkelijke motivering moet worden beoordeeld door de toetsing van de uitgedrukte motieven aan de gegevens van het dossier en aan de toepasselijke wetsbepaling.

De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de hierboven weergegeven bewoordingen van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet kan worden afgeleid dat de gegevens die in het raam van een meervoudige asielaanvraag worden voorgelegd:

- nieuw moeten zijn, *i.e.* niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag;
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen;
- relevant moeten zijn, *i.e.* ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet;
- cumulatief aanwezig moeten zijn.

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8, eerste lid van de vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.
- indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

De Raad wijst er in de eerste plaats op dat de verzoekende partij aangeeft dat zij zich in het kader van haar derde asielaanvraag op dezelfde problemen baseert als bij de vorige asielaanvraag. De bewijslast dat de bewijsmiddelen nieuwe gegevens uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet ligt bij de verzoekende partij (RvS 26 oktober 2006, nr. 163 610). Het komt dus bij uitstek aan de verzoekende partij toe om aan te tonen dat de nieuwe elementen als *“nieuwe gegevens”* kunnen worden beschouwd, waar zij in gebreke blijft.

Verzoekende partij bekritiseert vooral de beslissing van het Commissariaat-generaal, waarin werd vastgesteld dat aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus dienden geweigerd te worden. Verzoekende partij betoogt dat zij wel bedreigd en vervolgd werd. Deze kritiek van de verzoekende partij, die geen betrekking heeft op de bestreden beslissing, kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Evenmin kan de verzoekende partij gevolgd worden waar zij stelt dat het voldoende bewezen is dat zij aan systematische vervolgingen en bedreigingen in de zin van de Conventie van Genève is blootgesteld, nu zowel haar eerste als haar tweede asielaanvraag reeds werd afgewezen.

Voorts stelt de verzoekende partij dat zij bijkomende elementen heeft aangebracht van de problemen in haar land en verwijst naar de nieuwe informatie die zij mocht ontvangen van familie dat Albanezen nog naar haar op zoek zijn in Kosovo en naar bijgebrachte “documenten” en “stukken”. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij ter gelegenheid van de derde asielaanvraag op 12 juni 2012 geen enkel stuk of document naar voor bracht. Zulks blijkt uit de verklaring die de verzoekende partij deed bij het horen van de verzoekende partij ter gelegenheid van de derde asielaanvraag en die door de verzoekende partij werd ondertekend, evenals uit het door haar ondertekende ontvangstbewijs. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij niet ingaat tegen de motivering in de bestreden beslissing bij de verklaringen omtrent het telefonisch vernemen van familie dat Albanezen nog steeds op zoek zijn naar haar, met name dat deze bewering op geen enkele manier wordt gestaafd, noch tegen de opmerking bij de verklaringen omtrent de dochter dat deze elementen niet ressorteren onder het toepassingsgebied van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming. De verzoekende partij beperkt er zich toe te stellen dat uit de verklaringen van de familie en de bijgebrachte documenten (*sic*) blijkt dat ze niet veilig is en dat de Albanezen nog steeds op zoek zijn naar haar. Met haar vrij algemeen betoog waarbij ze enkel blijft herhalen dat ze vreest voor haar leven en dat ze wel degelijk nog problemen heeft, toont de verzoekende partij op geen enkele wijze aan dat de beoordeling gemaakt door de verwerende partij kennelijk onredelijk zou zijn. De Raad wijst er nogmaals op dat, in toepassing van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, een vreemdeling een nieuwe asielaanvraag kan indienen indien hij beschikt over nieuwe gegevens. In dit opzet volstaat het dus niet louter te verklaren dat zij wel degelijk problemen heeft in haar land nu de bestreden beslissing terecht wijst op het afgesloten onderzoek ten gronde van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, dat reeds heeft aangetoond dat de verzoekende partij niet in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling of voor de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het voorgaande zijn de loutere verklaringen van de verzoekende partij die slechts de initiële asielmotieven bevestigen niet voldoende om een nieuwe asielaanvraag in te dienen zodat de gemachtigde van de staatssecretaris niet kennelijk onredelijk oordeelde dat een loutere verklaring zonder begin van bewijs niet als een nieuw element in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet beschouwd kan worden. De motieven van de bestreden beslissing, die onbesproken blijven, schragen de bestreden beslissing.

Met betrekking tot de verwijzing in het verzoekschrift naar de medische toestand van de verzoekende partij, namelijk haar psychisch leiden ingevolge de feiten, weerlegt de verzoekende partij de motivering niet van de bestreden beslissing dat deze ingeroepen elementen het voorwerp uitmaken van een specifieke procedure voorzien in artikel 9ter van de vreemdelingenwet en de Directie Asiel dus niet bevoegd is om deze elementen te onderzoeken. Ook deze motieven zijn onbesproken door de verzoekende partij, hoewel ze de bestreden beslissing schragen.

In zoverre de verzoekende partij aanvoert dat de gevolgtrekking in de bestreden beslissing, dat haar asielaanvraag niet geloofwaardig zou zijn bij gebrek aan enige nieuwe documenten, niet correct is, stelt de Raad vast dat het argument van de verzoekende partij feitelijke grondslag mist. In de bestreden beslissing wordt nergens aangegeven dat de asielaanvraag niet geloofwaardig is. Er wordt enkel gemotiveerd omtrent het al dan niet bijbrengen van nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet. Evenmin kan de verzoekende partij worden gevolgd waar ze stelt dat de verwerende partij bepaalde feitelijkeheden vermoedt of dat het hele verhaal van de verzoekende partij bedrieglijk is. Het is de Raad geheel niet duidelijk waarop de verzoekende partij doelt. Nergens blijkt uit de bestreden beslissing dat bepaalde feitelijkeheden vermoed worden of dat wordt aangegeven dat het asielverhaal van de verzoekende partij bedrieglijk is.

Evenmin kan de verzoekende partij worden gevolgd in zoverre zij voorhoudt dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de bijgebrachte documenten niet van die aard zijn dat de appreciatie van het Commissariaat-generaal niet zouden kunnen wijzigen. Zulks staat er niet doch speelt evenwel mee in de beoordeling van de verwerende partij, daar zij dient na te gaan of de aangebrachte gegevens relevant zijn. In zoverre de verzoekende partij van oordeel is dat de Dienst Vreemdelingenzaken hierbij zijn bevoegdheid zou hebben overschreden, wijst de Raad er op dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet de Dienst Vreemdelingenzaken weliswaar niet toelaat om de aangebrachte gegevens aan een doorgedreven inhoudelijk onderzoek – een onderzoek ten gronde – te onderwerpen, doch niet uitsluit dat de bewijskracht van de aangebrachte elementen *prima facie* wordt beoordeeld (RvS 8 november 2002, nr. 112 420). Artikel 51/8 van de vreemdelingenwet laat immers slechts toe een herhaald verzoek in overweging te nemen indien er “*ernstige aanwijzingen*” bestaan voor een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of ernstige aanwijzingen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Of een aangebracht gegeven een “*ernstige aanwijzing*” inhoudt, hangt uiteraard samen met de bewijswaarde van dit

gegeven. *In casu* is de gemachtigde niet verder gegaan dan de vaststelling dat verzoekster geen nieuwe gegevens heeft aangebracht en zet hij op omstandige wijze uiteen waarom hij dit meent.

De verzoekende partij kan niet worden gevolgd waar zij voorhoudt geen asielaanvraag te hebben ingediend op 4 december 2008. De Raad kan immers in het administratief dossier een kopie aantreffen van het attest afgegeven met toepassing van de artikelen 71/4 en 79 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (bijlage 26), waarin wordt bepaald dat de verzoekende partij op 4 december 2008 een asielaanvraag indiende. Deze aanvraag leidde tot de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris van 23 januari 2009 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}). Tegen deze beslissing diende de verzoekende partij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad, die bij arrest nr. 28 062 van 28 mei 2009 het beroep verwerpt. In zoverre de verzoekende partij wil aangeven dat de verwerende partij in de bestreden beslissing de rangtelwoorden “eerste” en “tweede” bij het opsommen van de voorgaande asielaanvragen heeft verwisseld, wijst de Raad er op dat het duidelijk een materiële vergissing betreft aangezien de beslissingen omtrent deze asielaanvragen chronologisch zijn weergegeven. Deze materiële vergissing doet hierdoor niets af aan de motivering van de bestreden beslissing en kan geen aanleiding geven tot de vernietiging ervan.

Uit wat voorafgaat, blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris geenszins onredelijk te werk ging door te besluiten dat de stukken die de verzoekende partij had neergelegd niet als “*nieuw gegeven*” kunnen worden beschouwd in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet, noch toont de verzoekende partij aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

De verzoekende partij heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij de beoordeling van de tweede asielaanvraag is uitgegaan van onjuiste feitelijke gegevens of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit is gekomen. De beslissing steunt op deugdelijke juridische en feitelijke overwegingen. De motivering van de bestreden beslissing is afdoende. Een schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet of van de motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste en het tweede middel zijn ongegrond.

In een derde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 14 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM).

Ter adstruering van het middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“De tweede asielaanvraag van verzoekster werd door tegenpartij niet in overweging genomen. Dit komt in principe neer op het feit dat verwerende partij van oordeel is dat verzoekster naar haar land van herkomst kan worden teruggeleid.

De beschrijving van de feiten bevatten echter voldoende aanwijzingen dat verzoekster bij haar terugkeer het slachtoffer zal worden van handelingen verboden door artikel 3 EVRM.

Door haar land te ontvluchten is verzoekster eveneens blootgesteld aan represailles bij een eventuele terugkeer.

Door verzoekster terug te sturen naar haar land van herkomst staat het vast, minstens is er een reëel risico, dat zij slachtoffer zal zijn van onmenselijke behandelingen. Verzoekster vreest terecht voor zijn leven.

De bestreden beslissing houdt geen rekening met de gevolgen die zij veroorzaakt voor de veiligheid en de fysiek integriteit van verzoekster.

De Albanezen zijn immers nog steeds op zoek naar verzoekster en zal er niet voor terug deinzen om geweld te gebruiken opzichten verzoekster moest verzoekster terugkeren naar haar land van herkomst.

Ook de Kosovaarse autoriteiten kunnen verzoekster onvoldoende beschermen tegen de Albanezen die verzoekster nog steeds zoeken. Een gedwongen terugkeer houdt een regelrechte bedreiging in voor het leven van verzoekster.

Dat dit middel dan ook gegrond is.”

In zoverre de verzoekende partij de schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient de Raad vast te stellen dat de bepaling van artikel 3 van het EVRM vereist dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, zij een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering en

mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Degene die aanvoert dat hij dergelijk risico loopt, zal zijn beweringen moeten staven met een begin van bewijs zodat inzonderheid een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijk behandeling op zich niet volstaat om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM.

In casu hebben de beweerde problemen in het land van herkomst reeds het voorwerp uitgemaakt van een diepgaand onderzoek door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hierbij dient te worden vastgesteld dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus heeft geweigerd. Waar artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet inhoudelijk overeenstemt met artikel 3 van het EVRM werd aldus getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>; zie ook Wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 86). De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig voorhouden dat zij bij een terugkeer naar haar land van herkomst zal worden blootgesteld aan represailles op grond van de feiten die zij reeds heeft aangehaald ten tijde van de vorige asielaanvraag. Zoals blijkt uit de bespreking van de eerste twee middelen dat de verzoekende partij bij haar derde asielaanvraag geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet heeft aangebracht. De verzoekende partij heeft haar derde asielaanvraag enkel gebaseerd op verklaringen van familieleden. Dit zijn echter allemaal beweringen zonder het minste begin van bewijs. Zoals hiervoor reeds werd aangegeven, moet een vrees voor een schending van artikel 3 van het EVRM minstens gestaafd te worden door een begin van bewijs. De algemene beweringen van de verzoekende partij volstaan niet om een schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk te maken.

Artikel 14 van het EVRM houdt het verbod van discriminatie in en luidt als volgt:

“Het genot van de rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, moet worden verzekerd zonder enig onderscheid op welke grond ook, zoals geslacht, ras, kleur, taal, godsdienst, politieke of andere mening, nationale of maatschappelijke afkomst, het behoren tot een nationale minderheid, vermogen, geboorte of andere status.”

De verzoekende partij toont in geen enkel opzicht aan hoe de bestreden beslissing deze bepaling zou schenden. Zij geeft op geen enkele wijze aan hoe en op welke grond de bestreden beslissing zou leiden tot het maken van het in dit verdragsartikel verboden onderscheid.

De verzoekende partij maakt geen schending van artikel 14 van het EVRM aannemelijk.

Het middel is ongegrond.

In een vierde middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 5 en 8 van het EVRM.

Ter adstruering van dit middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

“Het is duidelijk dat verzoekster bij haar terugkeer niet in veiligheid zal zijn.

De vrees voor haar leven is gegrond en van veiligheid is geen enkele sprake.

Nochtans houdt artikel 5 EVRM een verbod in van schending van persoonlijke vrijheid en veiligheid. Dit artikel zal zonder meer geschonden worden zodra verzoekster terug zou keren naar haar land van herkomst.

De veiligheid en vrijheid van verzoekster is geenszins gewaarborgd in haar land van herkomst, temeer vermits zij haar land van herkomst verlaten heeft en zij zal bloot gesteld worden aan represailles wegens landverraad.

Verzoekster heeft geen inkomen en heeft geen plaats om te verblijven in Kosovo.

Indien zij gedwongen zou worden om terug naar Kosovo te gaan, heeft zij aldaar geen enkele bron van inkomsten en is zij zelfs niet in staat om te zorgen voor de levensnoodzakelijke zaken.

Artikel 8 EVRM beschermt onder meer de eerbiediging van het recht op een familie- en gezinsleven, en de eerbiediging van het recht op een privé-leven.

Voor verzoekster is het quasi onmogelijk om in haar land van herkomst een familieleven te leiden aangezien zij bij terugkeer zal opgesloten of vermoord worden.

Verzoekster heeft inmiddels een band opgebouwd hier in België en heeft zich geïntegreerd in de maatschappij en heeft hiervoor de nodige inspanningen geleverd.

Dat dit middel dan ook gegrond is."

Artikel 5 van het EVRM houdt een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid in. De verzoekende partij beperkt zich opnieuw tot het verwijzen naar haar asielrelaas dat ten gronde werd onderzocht en ongeloofwaardig bevonden werd. Ook de gemachtigde heeft, zoals hoger gesteld, besloten dat geen nieuw element werd aangebracht dat de geloofwaardigheid van de asielmotieven kan vitiëren zodat terecht een beslissing tot niet in overwegingname van een asielaanvraag werd genomen. Daar waar de verzoekende partij stelt dat zij niet over voldoende inkomsten beschikt om te voorzien in de "levensnoodzakelijke zaken" voor zichzelf en haar familie, merkt de Raad op dat verzoekster zich beperkt tot een loutere bewering nu verzoekster minstens haar reis naar België kon bekostigen. Bovendien kan niet worden ingezien hoe dit een schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid van verzoekster kan inhouden. Er wordt dan ook geen schending van artikel 5 van het EVRM aangetoond.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Vooreerst wijst de Raad er op dat alle gezinsleden het Rijk dienen te verlaten. In zoverre de verzoekende partij betoogt dat een gezinsleven in haar land van herkomst *quasi* onmogelijk is, licht zij dit niet nader toe. In zoverre de verzoekende partij opnieuw doelt op de problemen die zij aanhaalde in het kader van haar asielaanvraag, kan worden volstaan met de vaststelling dat haar asielaanvragen werden afgewezen en uit bovenstaande middelen blijkt dat er terecht een beslissing werd genomen tot weigering van overwegingname van haar derde asielaanvraag.

De verzoekende partij licht evenmin toe waaruit haar goede band met "België" zou bestaan. De gratuite bewering van de verzoekende partij dat zij geïntegreerd zou zijn, goed Nederlands en Frans zou spreken, laat de Raad niet toe te besluiten dat er sprake is van een privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Met haar betoog maakt de verzoekende partij geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk.

Het vierde middel is ongegrond.

In een vijfde middel beroept de verzoekende partij zich op humanitaire gronden.

Ter adstruering van dit middel zet de verzoekende partij uiteen wat volgt:

"Dat verzoekster alle banden heeft verbroken in haar voormalig thuisland en riskeert om er mishandeld te worden door de autoriteiten en opgesloten te worden in de gevangenis. Verzoekster inmiddels reeds 5 jaar in België verblijft en hier reeds haar leven opnieuw heeft opgebouwd. Verzoekster is goed geïntegreerd en kent reeds goed Nederlands en Frans

Indien het beroep tot nietigverklaring van verzoekster niet gegrond zou verklaard worden, dit een humanitair onrecht zou uitmaken.

Dienvolgens vraagt de verzoekster om in voorkomend geval de bestreden beslissing met betrekking tot haarzelf op humanitaire gronden te vernietigen."

Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een "uiteenzetting van feiten en middelen" bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder "middel" in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004 nr. 138.590, RvS 4 mei 2004, nr. 130.972, RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). Verzoekster beperkt zich in haar verzoekschrift tot een uiteenzetting van enkele feitelijke gegevens en kritiek op de bestreden beslissing, doch maakt nergens melding van de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel, noch van de wijze waarop de vermeende rechtsregel of het rechtsbeginsel zou zijn geschonden door de bestreden beslissing. Het vijfde middel bevat geen middel in de zin van het voornoemde artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de vreemdelingenwet.

Het vijfde middel is onontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig september tweeduizend en twaalf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU